

ΘΕΑΤΡΟ

— «Οἱ ὄρνιθες» τοῦ Ἀριστοφάνη στήν «Ἐλευθέρα σκηνή».

Ποτέ τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοφάνη δέν μποροῦν νά κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ σημερινοῦ κοινοῦ ὅσο τὸ κινούσαν στὸν καιρὸ ποὺ πρωτοπαίχτηκαν. Ἐπειδὴ σατυρίζουν ἐπίκαιρα γεγονότα τοῦ καιροῦ ποὺ γράφτηκαν καὶ μοιάζουν μ' ἐπιθεωρήσεις δέν μποροῦν ἔπειτ' ἀπὸ χιλιάδες χρόνια νάχουν κανένα ἐνδιαφέρον. Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν οἱ σημερινὲς ἐπιθεωρήσεις ὅπως παίζονται σήμερα νά παίζονταν ἔπειτ' ἀπὸ χιλιάδες χρό-

νια. Ποιὸς θὰ καταλάβαινε τίποτα ; Ποιὸς θὰ φχαριστιόντανε ἀπ' αὐτές; Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ ἰδέα τῆς «Ἐλευθέρης Σκηνῆς» νά δώσῃ τοὺς «Ὀρνιθες» τοῦ Ἀριστοφάνη διορθωμένους στὰ «καθ' ἡμᾶς» ἦτανε σωστότατη. Αὐτὸς ἦτανε ὁ μόνος τρόπος γιὰ ν' ἀνεβῆ ὁ Ἀριστοφάνης στὴ σύγχρονη σκηνή. Μὰ ἡ μεγάλη γκάφα τῆς «Ἐλευθέρης Σκηνῆς» εἶναι πὼς ἀνάθεσε τὴ δουλειὰ τῆς διασκευῆς σὲ ἄνθρωπο ἐντελῶς ἀνίκανο νά τὴν καταφέρῃ. Κ' ἔτσι ἐγένεψε τὸ ἔργο μὲ πολλὰς ἀνόητες παρεμβολές, ἀρπαγμένες ἀπὸ τὶς σαχλότερες φλυαρίες τῶν ἐπιθεωρήσεων. Πουθενὰ ὁ θεατῆς δέν μπορεῖ νά βρῆ οὔτε μιὰ νυχιά ἀπὸ σύγχρονο πνεῦμα... Καὶ μάλιστα ἀποροῦμε πὼς ὁ κ. Σπ. Μελάς ὑπόφερε ν' ἀκούῃ στίς πρόβες ὅλες αὐτὲς τὶς σαχλὲς καὶ ἄνοστες προσθῆκες τοῦ ἀνόητου διασκευαστῆ.

Τὸ ἀνέβασμα ἀπὸ ἀποψη σκηνικὴ ἦτανε θαυμαστό. Ἀκούμε πὼς στὸ Παρίσι ἀνέβηκε τὸ ἔργο μὲ μεγαλύτερο πλοῦτο. Μὰ συνολικὰ κ' ἐδῶ ἐδόθηθε θεαματικὰ καὶ ἁρμονικὰ. Κ' οἱ ἠθοποιοὶ ἔδειξαν ἓνα σύνολο ἀξιολογώτατο.

Γι' αὐτὸ πιστεύουμε πὼς, ἂν ἡ διασκευὴ γινόντανε ἔξυπνα, τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ σημείωνε μεγάλη ἐπιτυχία, ὅμοια μὲ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἔργων ποὺ παίχτηκαν πρὶν ἀπ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν «Ἐλευθέρη Σκηνή».